

JOAN AGUILÓ

FRONTERES DE LA LLENGUA CATALANA Y ESTADISTICA DELS QUE PARLEN EN CATALÀ

— 638 —

De *Mossèn Joan Aguiló*, de Mallorca.

Fronteres de la Llengua Catalana y Estadística dels que parlen en català

¡SALUT, GERMANS!

Salut los quatre milions de regionals que am la meteixa parla, hi encarnen les aspiracions d'un cor inmens: d'un cor que bat am gran fortor y empeny per ses artèries la vitalitat llevantina, la vitalitat qu'a glopades s'estén per les nostres regions mediterrànies.

Salut la vigorosa Catalunya y València sa germana, reyna dels jardins. Salut les Perles Balears y llur valent y amorós germà el muntanyench y floridíssim Rosselló juntament amb els qui habiten dins la vall d'Andorra y l'Algué de Sardenya y les terres del Llevant d'Aragó.

Rays poderosos de claror y de foch y de vitenca sava, abundoses, ne brollen de la nostra sempre benvolguda llengua, dins aquestes regions aont se conserva encara viu y calent l'esperit de l'Avior cristiana y patriòtica. Com dins un calze d'or, dins aquestes regions sembla que s'es escolada la vida d'Espanya y la seua nobilíssima tradició.

Arrancauli a la moderna Espanya les regions llevantines de la mar mediterrània, y

EDICION ORIGINALA IN « PRIMER CONGRÉS INTERNACIONAL DE
LA LLENGUA CATALANA », BARCELONA, 1908.

DOCUMENT DINS LO MAINE PUBLIC NUMERIZAT PER GOOGLE.

Documents per l'estudi de la lenga occitana

DAUS LIBRES DE BASA NUMERIZATS E BETATS A
DISPAUSICION SUS UN SITE UNIQUE.

ÓUCITAN, OUCITAN (l.), ANO (b. lat. occi-
tanus), adj. et s. t. littéraire. Occitain, aine,
Occitanien, Languedocien, ienne, Méridional,
ale, v. *Miojournau*. R. *oc*, *lengo d'oc*.

ÓUCITANIO, ÓUCITANIE (m.), OUCITANIO
(l. g.), (b. lat. *Occitania* 1370), s. f. Occitanie,
nom par lequel les lettrés désignent quelque-
fois le Midi de la France et en particulier le
Languedoc, v. *Lengadò*, *Miojour*.

Vinimos de la tiranno,
Se vénon dins l'Occitanio.

J.-A. PEYROTIES.

Salut, o bello Oucitanié !

F. VIDAL.

Le mot *Occitania* ou *patria linguæ Oc-
citanæ* est la traduction usitée dans les actes
latins des 13e et 14e siècles pour désigner la
province de Languedoc. R. *Oucitan*.

DES OUVRAGES FONDAMENTAUX NUMÉRISÉS ET MIS À
DISPOSITION SUR UN SITE UNIQUE.

MESA EN LINHA PER :
IEO PARÍS

[HTTP://IEOPARIS.FREE.FR](http://ieoparis.free.fr)

De *Mossèn Joan Aguiló*, de Mallorca.

Fronteres de la Llengua Catalana y Estadística dels que parlen en català

¡SALUT, GERMANS!

Salut los quatre milions de regionals que am la meteixa parla, hi encarnen les aspiracions d'un cor immens: d'un cor que bat am gran fortor y empeny per ses artèries la vitalitat llevantina, la vitalitat qu'a glopades s'estén per les nostres regions mediterrànies.

Salut la vigorosa Catalunya y València sa germana, reyna dels jardins. Salut les Perles Balears y llur valent y amorós germà el muntanyench y floridíssim Rosselló juntament amb els qui habiten dins la vall d'Andorra y l'Algué de Sardenya y les terres del Llevant d'Aragó.

Rays poderosos de claror y de foch y de vitenca sava, abundoses, ne brollen de la nostra sempre benvolguda llengua, dins aquestes regions aont se conserva encara viu y calent l'esperit de l'Avior cristiana y patriòtica. Com dins un calze d'or, dins aquestes regions sembla que s'es escolada la vida d'Espanya y la seua nobilíssima tradició.

Arrancauli a la moderna Espanya les regions llevantines de la mar mediterrània, y si no fos per les tramuntanques de la mar cantàbrica, que també son regionalistes fins a n-el moll dels ossos, ¿que li romàn de comerç y d'indústria, de marina mercant y de manufactura? ¿que li romàn del conró, qu'es la font de la vida? ¿ont son els avenços novells, les maquinàries y els grans capitals en acció? ¿aont es l'activitat treballadora que de les terres, a voltes més ingrates, més penyaloses y secanes, en fa jardins y hortes y paradissos de fruitals, que robustexen y creixen polents y esponerosos? ¿Aont son, sinó en aquelles terres tant ben regades am la vital suor dels qui parlen la nostra amiga Llengua? ¿aont s'assemblen amb els nostres els camins de ferro y carreteres, els camins veinals y fins y tot els camins de ferradura, que, com a torrentals d'exuberant producció industrial y agrícola, vessen arreu vital manteniment?

En lloch d'Espanya s'hi aixequen més altes de punt les Arts y les Ciències y la Relligiosidat. En lloch hi viuen am més bullenta expansió. ¿Quines grans obres se fan, fora d'estes regions, per iniciatives particulars, sensa la subvenció del Estat, sensa l'adjutori subvencional del tresor públich.? Fora d'estes regions no se n'hi aixequen de nous de campanars y temples com a sospir per l'Infinit, am les almoynes particulars dels bons catòlics. No n'hi ha de xemeneyes que glopetjin tant de fum y de bavor donant així a conèixer el rebull del treball que dins sos cors bat y s'hi desplega.

Sens aquestes regions treballadores la nostra Nació sembla un cadàver.

Després d'aquestes notes preliminars que brollen en l'estudi estadístich que duym de les regions que parlen aquesta llengua tant enèrgica, aquesta llengua qu'es l'expressió de nostra vida interna, cal ja començar el treball qu'emprenguerem per lletgir a n-aqueix sabi Congrés, posant així una pedreta més a la gran obra de restauració, que s'ha de dur a bona fi am l'adjutori de Deu.

Llansau, senyors, la vista a demunt aquell mapa, y allà voreu arreplegades les nostres benemèrites regions: Fassemhi, donchs, una passetjadeta, y, amb les estadístiques oficials am les mans, vorem la seua importancia, mentres tant desplegam la nostra Comunicació.

La primera província, que salta a la nostra vista, es l'esponerosa Barcelona, am sa bellíssima y grandiosa Capital, am la Ciutat comtesa y altres set ciutats més que li fan companya. A dins llurs territoris, de 7 690'50 Km², comandats per 17 partits judicials y 318 ajuntaments, hi viuen 1.054 541 habitants de fet; acobitiantse dins les 8 ciutats dites, dins 60 viles, 283 lloguerets, 431 redols de cases y 22 815 cases qu'ençà y allà rumbetjen espargides per sos massos y sos camps.

Veynada d'ella, la noble Tarragona, que té per cap l'antiga Tarraco, hi estén sos 6 490'35 Kms², baix de la mà de 8 partits judicials y 185 ajuntaments. La seua població, manco intensa que la de Barcelona es de 337 964 habitants de fet, que tenen son fogar dins 7 ciutats, 68 viles, 172 lloguerets, 103 remolins de cases y 27 167 cases escampades dins sos territoris.

La província de Lleyda aont les hortes tant hi floquen regades am les aygues del canal d'Urgell y les cinch abundoses cíquies de la plana de la ciutat lleydatana, n'està també molt ben fornida de cases y de gent. Sos 274 590 habitants umplen de vida els muntanyosos paratges d'esta terra, els quals donen estatge a tota la gent dins 8 ciutats y 81 viles, 653 lloguerets, 148 replechs de cases y 29 723 cases escampades, bastides en tots els endrets de sos 12 150'79 Kms², d'estensió, compartits en 8 partits judicials y 325 ajuntaments.

La marítima y pirenyca província de Girona, la valenta heroína que feu cara a la força imperial napoleònica, encar que la mitat més petita que Lleyda perque no té més de 5 864'96 km², li guanya de població amb sos 299 287 habitants, els quals, baix de 6 partits judicials y 247 ajuntaments, tenen cobiti dins 3 ciutats, 59 viles, 399 lloguerets, 318 redols de cases y 8 610 cases escampades pel plà y la montanya. Podem ara sortir de la terra catalana y entrar dins Aragó.

Veynat de Catalunya s'hi estén Aragó, del qual la Llengua catalana no 'n respecte la frontera, entrantli un bon tros dins ses tres províncies: Osca, Saragossa y Terol.

Una pelleringada d'uns 3 559 km², a la part oriental de la província d'Osca, es el territori que poblen els 42 471 oscasins qui tenen am nosaltres la meteixa parla. Sos 4 partits judicials y els 56 ajuntaments, que hi entren, inclouen una ciutat, 12 viles, 109 lloguerets, 22 aplechs de cases y 7 710 cases de foravilers.

Saragossa també paga tribut a la nostra Llengua. 11 120 saragosans establits dins 892'60 km², pertanyents a un partit judicial y 5 ajuntaments, son els aragonesos que dins aquesta província parlen com nosaltres y habiten 5 viles, un llogaret, 4 redols de cases y 3 190 cases de camp espargides per aquells endrets.

Un cap de la província de Terol qui tira 1 113 km² també romànc tancat dins els dominis de la Llengua catalana. Dins aqueys llochs terolesos, qui contenen 2 partits judicials y 21 ajuntaments, hi passen la vida 27098 habitants qui tenen per estatge una ciutat, 39 viles, 15 lloguerets, 20 redoles de cases y 10 948 cases de conradors, escampades per tota la regió.

Si Aragó, encara qu'allunyat de la ribera mediterrània, també es particip de la nostra parla, més ho es la regió valenciana, de la qual tenim més d'un milió.

Vestida de jardins y hortes, rebhida de fruytals, s'estén la província de València,

donant cabuda dins sa grandària de 4 235 km² de territori als 664,653 habitants qui, baix de 14 partits judicials y 200 ajuntaments, que umplen 8 ciutats, 61 viles, 163 lloguerets, 133 aplechs de cases, 17 974 cases de foravilers y bons conradors, sobre tot, d'hortalissa.

337 405 alacantins que poblen 4 253 km², dividits en 11 partits judicials y 98 ajuntaments, son els habitants de la província d'Alacant qui també tenen am nosaltres llengüística germanor. Els centres de població aont habiten son 7 ciutats, 52 viles, 76 lloguerets, 331 redols de cases, y encara, a més d'això, ençà y enllà per dins les seues terres abundoses, hi ha més de 21 725 cases espargides.

Castelló de la Plana també mos ne dona un bon nombre de fills seus per afegir a l'estadística dels qui fan am nosaltres germania. Dins 4 857'12 km² de son territori en mantén 249 752 de castellonesos am lo meteix parlar. Les ciutats que les cobejen, son 2, les viles son 49, els lloguerets 45, els remolins de cases 186 y l'escampadissa de cases de camp qu'arreu el brufen, puja a 26 537.

Les tres preuades Perles Balears, d'una tant vella y esplendorosa història; les tres Illes daurades que son l'enveja de totes les nacions, tant ricament florides y tant abundantament poblades en tota sa grandària de 5 014'11 km²; am sos 311 649 habitants, qui les conren tot feyners, donen també un gran ressalt a la nostra Llengua per la puresa am qu'encar'ara la conserven. Així meteix baix de sos 5 partits judicials y 61 ajuntaments, les umplen de poblatge 7 ciutats, 50 viles, 31 lloguerets, 323 remolins de cases y 25 626 cases que brufen el pla y la montanya, entre antichs monuments y històrichs recorts.

No es a Espanya tota sola per aont s'estén la llengua esponerosa de les nostres regions; també tramunta 'ls Pirineus, y vessa per dins França, fentse senyora de casi tot el Rosselló. Aquest gran poble de coratge tant mallorquí que, fins y tot ens assemble am sos monuments més estimats, la parla ben estil'lada la nostra Llengua. Son 301 centres de població qu'acobitien els 200 536 catalans de França. Els Pirineus no son estats una barrera prou valenta per departirnos dels bons rossellonesos; ni la llengua francesa, que voldria dominar per tot lo món, ha pogut arrancarlos llur antiquíssim parlar. Son catalans d'arrel y catalans volen esser.

Dins el cor de la montanya pirenenca hi ha també una vall; d'hivern nevada y d'estiu florida, qu'abriga dins sos 6 districtes municipals, 6 parroquies y 30 lloguerets, poblats de 6 000 montanyesos honrats y sempre independents. Es la petita república d'Andorra que tira 496 km².

Més enllà de les Balears hi ha un'altre illa de molta grandària, que pertany a n-el reyne d'Italia. Es l'Illa de Sardenya que, per una cosa estranya, també conserva, dins la petita regió d'Algué, la Llengua catalana. Sols aquest poble marítim qu'es d'unes 12 000 ànimes, es el qui la parla. La vall marinenca qu'està a l'occident de l'Illa dins la província de Sàssari acobitia aquesta ciutat de germans nostres.

Duyta ja a llur terme l'Estadística dels qui enrahonon amb la nostra parla, encar hi manca destriar *les fronteres llingüístiques*, que li fan partió.

Senyar una retxa entre mar y terra, demunt les platges d'arena movedissa, ho es molt dificultós. Això nos cal fer ara per acabar la tasca. Les regions continentals, aont se parla la Llengua catalana, estàn entre dues mars: la mar mediterrània per Llevant y la mar de les llengües estranyes p'el Nort y per Ponent. La retxa, entre estes regions y

Mapa de la Llengua Catalana

El dibuixà D. Antoni Riera, farmacèutich de Manacor, baix la direcció de Mn. Joan Agulló, de la met-ixa vila, y ha revistada y completada la frontera de cap a cap Mn. Alcover.

Les claricies per determinar la frontera llingüística son tretes de les fonts següents:

1. *Sprachgrenzen und Grenz-mundarten des Valencianische.* Autor: Dr. J. Hadwiger, austriach. Estudi publicat demunt *Zeitschrift für Romanische Philologie* de Gröber, l'any 1905.

2. *Claricies sobre la frontera catalana dins les provincies de Saragossa y Osona* que envia a Mn. Alcover Mr. Saroithandy, professor del Liceu de Versalles, que va recórrer dites regions estudiant llurs dialectes.

3. *El català del Pirineu a la rolla d'Arago.* Comunicació de Mr. Saroithandy a n-el *Congres de la llengua Catalana*, qu'obra dins el present volum, p. 331-34.

4. *La Frontera de la llengua catalana en la Franca meridional.* Comunicació del Dr. Fritz Holle, professor d'un Gimnasi de Berlín, qu'obra dins aquest volum, p. 335-39.

5. Claricies que Monsenyor Carsalade, Bisbe de Perpinyà, donà verbalment a Mn. Alcover y a n-el Dr. Schadel sobre dita frontera, dia 12 d'Agost de 1906 a Palau de Cerdanya.

6. Claricies que'l Dr. Schadel y Mn. Alcover replegaren sobre la frontera llingüística de la regió pirenenca durant l'escurçió filològica que hi han feta en guany (estiu de 1906) desde Canet de Rosselló fins a la Vall d'Aran y de Vilaller fins a Cadegués.

ESCALA 1:4.000.000

CONGRES INTERNACIONAL
de la
LLENGUA CATALANA
BARCELONA Octubre de 1906.

ADVERTENCIES

1. Les illes Balears estan dibuixades a n-el mapa no segons la situació qu'ocupen respecte del Continent, sino molt mes aprop cap a València. Així la tela no ha haguda d'esser tan grossa.
2. La serie de creuetes ab punts (+ + + + +) significa la frontera d'Estats.
La serie de retxetes ab punts (- - - - -) representa la divisió de provincia o departement (dins France).

les aygues salades de la mar llevantina, està ben destriada: perque estes aygues may seràn invasores de la parla qu'han sentida, tants de sigles mesclada, am la remor de ses onades. Mes jay que l'altra mar llingüística es pitjor! Ses onades s'aixequen invasores, però ¡per la bona sort! fins ara se son esflorades, sens anegar la nostra llengua. Encar que bé ha malevejat sempre no ha pogut may esvairla, treurela del cor dels qui la mamaren ja desde sa naixor.

Comensem, donchs, a senyar esta retxa de partió, per la banda de tramuntana, ja que la brùixola sempre apunta cap allà.

Partdemunt Perpinyà, a la regió francesa del poèlich Rosselló, comença aquesta ratlla divisòria. Partint de l'estany de Leucat, cap a n-el NO., hi trobam St. Hipòlit, Salses, Opol y Perillós, y baixant desde Perillós vers el SO. enfilam Vingrau, Tautau y Estagell, aont se passa aquí dessà 'l riu Agli, tira, tira per Montner y Força Real. Per dins una serra de muntanyes se troba Milles, Nefiach, Illa y Rodes. Aquí, adressant cap a l'O., passam per Vinça y Arbussols, per Eus, per Moltig, Campome y Mosset, per Urbanyà, Sansa, Real, Puigvalador y Fontrabiosa. Fassem ara cap al S. un'altra devallada y hi trobarem Formigueres, Matemales, Els-Angles, Estany de Carrió y Estany de Lanós, fins qu'arriba a Porté y d'allà a Porta. La ratlla llingüística pren aquí per la partió d'entre França y Andorra, passant per Bordes, St. Pere, Vilà, Cortinada, Llars y Serrat, que son lloguerets de la petita República.

Entrant aquí definitivament a dins Espanya per travessarla de N. a S. feym la tornida pel cap d'amunt de la província de Lleyda, y de passada per Tor, Boldís, Lladorra, Tabescà, Serví, y Unarra, arribam a n-el riu de Noguera Palleresa fins a Alós y prenim conca avall cap a n-el S. per Isil, Arren, Boren y Sorpa. A su aquí hem de fer una torçuda cap a l'O. fins que nos trobam a Senet qu'està casi a la ratlla de la província d'Osca o veynat d'Aneto que ja li pertany. D'aquí prenim Fontxamine y Castanesa, Ardenuy, Ribera y Les Paules. Sempre cap al S., venen Abella y els dos Espessos alt y baix, vé Torre-la-Ribera, Calvera, Beranuy, Batesa, Cardileny, Serra d'Uy, La Pobla y Roda, aont torna a reprendre de cap a S. O. y segueix la bordada per Güell, Lascarre y Soler. Aquí s'ha de travessar el riu Isabena que corre cap a Ponent y va a ferse tributari del Essera deixant a l'esquerra Lascarre. Abans d'arribar a Benabarre, encara després de Lascarre, s'ha de passar per Laguarres, Pociello y Segarres-Altes. Passat Benabarre ve llavors Purroy y Valón desde aont regiram cap a n-el Sur per Castelló del Pla, Cabassa, Peralta de la Sal, Quatre cors, Rocafort, St. Esteve de Llitera y Pelagrinyó. A Tamarit de Llitera se fa un poch de revolt cap a S. E. per enfilarli Algayó y Eptús fins al riu Cinca, a la vora del qual hi ha Bellver, Ossó, Saidí, Velilla de Cinca, Les Casetes, Fraga, Torrent de Cinca, St. Salvador y Massalcoreig. Amb això deixam la província d'Osca. Prenim per dins la de Saragossa, anam a caure a Mequinensa, travessam l'Ebre, del qual, a n-aquest endret, se fa tributari el Cinca y passam avall cap al S. deixant a l'esquerra Fayó, Nonasp, Tabara y Maella. Tot d'una sortim de Saragossa per entrar a la província de Terol y escapollarla també un tros, enfilant Massalió, Vall del torm, Mas-del-Llaurador, Valljunquera y la Codonyera, sempre enretirantnos un poch cap a S. O. D'aquí reprèn, fent una ésse per Fòrnols. La Ginebrosa, Cerollera, Ayguaviva y Torre d'Arca. L'endret per ont sortim de Terol es aquí. La província de Castelló de la Plana també l'hem de trescar de cap a cap.

Seguint cap a n-el S., sempre conca amunt del riu Torcall o Bergantes, el primer poble que trobam dins la província de Castelló es Sorita, y llavors, vora vora 'l riu

venen Ortells, Vidores y Torcall, y sortint de la conca cap a l'O. trobam Todolella y la Mata del Forcall, que té devora Saranyana. Si d'aquí tornam baixar cap a n-el Sur, onejant entre Llevant y Ponent trobarem Cinchtorres, Castellfort, Ares del Mestre, Vilafranca del Cid, Benasal, Culla, Vistabella, Benafigós, Penyagolosa, Xodos, Adzaneta y Lucena del Cid. Passant més enllà la frontera llingüística, nem de fer una marrada cap al E. per Alcora y Ribesalbes, avans de travessar el riu Mijares. Torna onetjar cap a n-el S. per Suera Alta, Artesa, Tales, Beixí, Artana, Eslida, Vilavella, Alfondiguilla y Vallduixó fins a entrar a la provincia de València per ran d'Algar. Per seguir per dins València, lo primer hem de passar el riu Palància y tombar cap al SO. per Alfara Algímia, Olocau y Casinos y tornar a baixar cap a n-el S. per Liria, Benisanó, Benaguacil. Per Vilamarxant y Ribarroja, fent una gran osca vers el Llevant, s'hi troben Manisses, Quart, Aldayá, Alsacàs, Torrent, Picasent y Turis, aont comensam a seguir el riu Magro, conca avall. Vers el SE. hi ha Monroy, Llombay, Catadau y Carlet, y més envant vers el S., Alcudia, Guadassua, Masalvés, Benimustem y Alberich, per ont se passa 'l Jucar entre Carser y Vilanova de Castelló. Su abaix venen Estubeny, Torrent, Llanera, Torrelló, Cerdà y Alcúdia. Per anar a Montesa hem de prendre de cap a SE. y tot dret per Vallada, Mogent y Font de la Figuera ja entram dins la provincia d'Alacant. Per dins la terra alacantina hem de partir cap a n-el S. per Camp de la Mirra, Canyonada y Petrell fins a Monòvar, aont s'ha de ter una volta seca cap al Ponent, per arribar a Pinós y llavors tornar arrera cap a Llevant fins a Novelda. Elx, Crevillent y Sta. Pola, son les derrereres poblacions d'allà la ciutat d'Alacant que parlen la nostra benvolguda Llengua.

Deu fassa, donchs, que les ones de la mar de les llengues estranyes, sempre engolidores, cayguin esflorades, abans de traspasar un dit dels 61000 km. quadrats de la terra nostra qu'encobeyeix la nostra llengua; abans d'anegarne cap més dels nostres 86 partits judicials; cap ni un dels nostres 1620 ajuntaments; cap ni una de les 55 ciutats que nosaltres poblam; ni cap de les 562 viles; ni un llogueret dels 2180 que nos pertanyen; ni un redolet de cases de 2019, que, si Deu vol, han d'arribar a esser grans viles; ni, fins y tot, una, qu'es una, de les 203000 cases escampades que brufen y umplen de vida 'ls nostres camps; ni fins y tot ¡deixaumho dir, senyors! ni fins y tot un dels quatre milions de germans nostres, qui parlen, la nostra sempre benvolguíssima llengua. ¡No! sinó que vajin en creixensa, fins que siguem un poble grandió, feliç, y sobre tot, bon cristià, com la nostra Avior, qui, perque ho era de bondeveres se feu tant gran, tant anomenat dins tot lo món.

HE DIT

TAULA ESTADÍSTICA de les Regions que parlen la Llengua Catalana

NOMS DE LES PROVINCIAS	Partits judicials	Ajunta- ments	Ciutats	Viles	Llogarets	Redols de cases	Cases es- campades	Extensió en km. q.	Població de fet
Balears.	5	61	7	50	31	323	25 626	5 014'11	311 649
Barcelona.	17	318	8	60	283	431	22 815	7 690'50	1 054 541
Lleyda	8	325	8	61	653	148	29 723	12 150'79	274 590
Girona	6	247	3	59	399	318	8 610	5 864'96	299 287
Tarragona	8	185	7	68	172	103	27 167	6 490'35	337 964
Osca	4	56	1	12	109	22	7 710	3 559'80	42 471
Saragossa	1	5		5	1	4	3 190	892'60	11 120
Terol.	2	21	1	39	15	20	10 948	1 113'81	27 098
Castelló de la Plana	7	81	2	49	45	186	26 537	4 857'12	249 752
València	14	200	8	61	163	133	17 974	4 235'81	664 653
Alacant	11	98	7	52	76	331	21 725	4 253'52	337 405
<i>Total de lo d'Espanya. . . . .</i>	83	1597	52	536	1947	2019	202 025	56 123'37	3.610,530
Andorra.	1	6	1		30			496'00	6 000
Rosselló.	1	15	1	26	206				200 536
Algué.	1	1	1				1 400		12 000
<i>Total. . . . .</i>	86	1619	55	562	2183	2019	203 425	56 619'37	3.829 066

INSTITUT D'ESTUDIS OCCITANS DE PARÍS

OCCITÀNIA

1. ALBERT DAUZAT, GÉOGRAPHIE PHONÉTIQUE D'UNE RÉGION DE LA BASSE-AUVERGNE (1906)
2. ALBERT DAUZAT, GLOSSAIRE ÉTYMOLOGIQUE DU PATOIS DE VINZELLES (1915)
3. VASTIN LESPY ET PAUL RAYMOND, DICTIONNAIRE BÉARNAIS ANCIEN ET MODERNE (1887)
4. JOSEPH ANGLADE, HISTOIRE SOMMAIRE DE LA LITTÉRATURE MÉRIDIONALE AU MOYEN-ÂGE (1921)
5. JOSEPH ANGLADE, GRAMMAIRE DE L'ANCIEN PROVENÇAL OU ANCIENNE LANGUE D'OC (1921)
6. HENRY DONIOL, LES PATOIS DE LA BASSE-AUVERGNE. LEUR GRAMMAIRE ET LEUR LITTÉRATURE (1877)
7. DARCY BUTTERWORTH KITCHIN, OLD OCCITAN (PROVENÇAL)-ENGLISH GLOSSARY (1887)
8. KARL BARTSCH, ALTOKZITANISCH (PROVENZALISCH)-DEUSCH WÖRTERBUCH (1855)
9. FREDERIC MISTRAL, LOU TRESOR DÓU FELIBRIGE 1 (A-B), (1878)
10. FREDERIC MISTRAL, LOU TRESOR DÓU FELIBRIGE 2 (C), (1878)
11. FREDERIC MISTRAL, LOU TRESOR DÓU FELIBRIGE 3 (D-ENC), (1878)
12. FREDERIC MISTRAL, LOU TRESOR DÓU FELIBRIGE 4 (ENC-F), (1878)
13. FREDERIC MISTRAL, LOU TRESOR DÓU FELIBRIGE 5 (G-MAB), (1878)
14. FREDERIC MISTRAL, LOU TRESOR DÓU FELIBRIGE 6 (MAB-O), (1878)
15. FREDERIC MISTRAL, LOU TRESOR DÓU FELIBRIGE 7 (P-REL), (1878)
16. FREDERIC MISTRAL, LOU TRESOR DÓU FELIBRIGE 8 (REL-SUT), (1878)
17. FREDERIC MISTRAL, LOU TRESOR DÓU FELIBRIGE 9 (SUT-Z), (1878)
18. FRANÇOIS MALVAL, ÉTUDE DES DIALECTES ROMANS OU PATOIS DE LA BASSE-AUVERGNE (1877)
19. JOSEPH ROUMANILLE, GLOSSAIRE OCCITAN (PROVENÇAL)-FRANÇAIS (1852)
20. EMIL LEVY, PETIT DICTIONNAIRE ANCIEN OCCITAN (PROVENÇAL)-FRANÇAIS (1909)
21. SIMON JUDE HONNORAT, DICTIONNAIRE DE LA LANGUE D'OC 1 (A-B) (1846)
22. SIMON JUDE HONNORAT, DICTIONNAIRE DE LA LANGUE D'OC 2 (C-D) (1846)
23. SIMON JUDE HONNORAT, DICTIONNAIRE DE LA LANGUE D'OC 3 (E-G) (1846)
24. SIMON JUDE HONNORAT, DICTIONNAIRE DE LA LANGUE D'OC 4 (H-O) (1846)
25. SIMON JUDE HONNORAT, DICTIONNAIRE DE LA LANGUE D'OC 5 (P-R) (1847)
26. SIMON JUDE HONNORAT, DICTIONNAIRE DE LA LANGUE D'OC 6 (S-Z) (1847)
27. JULES RONJAT, ESSAI DE SYNTAXE DES PARLERS PROVENÇAUX MODERNES (1913)
28. VINCENZO CRESCINI, GLOSSARIO ANTICO OCCITANO (PROVENZALE)-ITALIANO (1905)
29. HENRI PASCAL DE ROCHEGUDE, ESSAI D'UN GLOSSAIRE OCCITANIEN (1819)
30. ABBÉ DE SAUVAGES, DICTIONNAIRE FRANÇAIS-LANGUEDOCIEN 1 (A-G) (3E ÉD. 1820)
31. ABBÉ DE SAUVAGES, DICTIONNAIRE FRANÇAIS-LANGUEDOCIEN 2 (H-Z) (3E ÉD. 1821)
32. ACHILLE LUCHAIRE, GLOSSAIRE ANCIEN GASCON-FRANÇAIS (1881)
33. CAMILLE CHABANEAU, GRAMMAIRE LIMOUSINE (1876)
34. AIMÉ VAYSSIER, DICTIONNAIRE PATOIS DE L'AVEYRON 1 (A-GREDA) (1879)
35. AIMÉ VAYSSIER, DICTIONNAIRE PATOIS DE L'AVEYRON 2 (GREDO-Z) (1879)
36. JEAN-BAPTISTE CALVINO, NOUVEAU DICTIONNAIRE NIÇOIS-FRANÇAIS (1905)
37. JEAN-PIERRE COUZINIÉ, DICTIONNAIRE DE LA LANGUE ROMANO-CASTRAISE 1 (A-F) (1850)
38. JEAN-PIERRE COUZINIÉ, DICTIONNAIRE DE LA LANGUE ROMANO-CASTRAISE 2 (G-Z) (1850)
39. JOSEPH ROUMANILLE, DE L'ORTHOGRAPHE PROVENÇALE (1853)
40. JEAN DOUJAT, LE DICTIOUNARI MOUNDI (1811)
41. LOUIS BOUCOIRAN, DICTIONNAIRE ANALOGIQUE ET ÉTYMOLOGIQUE DES IDIOMES MÉRIDIONAUX - 1 (A-C) (1898)
42. LOUIS BOUCOIRAN, DICTIONNAIRE ANALOGIQUE ET ÉTYMOLOGIQUE DES IDIOMES MÉRIDIONAUX - 2 (D-L) (1898)
43. LOUIS BOUCOIRAN, DICTIONNAIRE ANALOGIQUE ET ÉTYMOLOGIQUE DES IDIOMES MÉRIDIONAUX - 3 (M-Z) (1898)
44. JOHN DUNCAN CRAIG, A HANDBOOK TO THE MODERN PROVENÇAL LANGUAGE, (1863)
45. JOSEPH-PIERRE DURAND DE GROS, ÉTUDES DE PHILOLOGIE ET LINGUISTIQUE AVEYRONNAISES (1879)
46. OSKAR SCHULZ-GORA, ALTPROVENZALISCHES ELEMENTARBUCH (1906)
47. EDUARD KOSCHWITZ, GRAMMAIRE HISTORIQUE DE LA LANGUE DES FÉLIBRES (1894)
48. FRANÇOIS ARNAUD & G MORIN, LE LANGAGE DE LA VALLÉE DE BARCELONNETTE (1920)
49. HARRY EGERTON FORD, MODERN PROVENÇAL PHONOLOGY AND MORPHOLOGY (1921)
50. PEDRO VIGNAU Y BALLESTER - LA LENGUA DE LOS TROVADORES (1865)

51. JULES GABRIEL DE VINOLS, VOCABULAIRES PATOIS VELLAVIEN-FRANÇAIS ET FRANÇAIS-PATOIS VELLAVIEN (1891)
52. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, RÉSUMÉ DE LA GRAMMAIRE ROMANE (1838)
53. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 1 (A-B) (1836)
54. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 2 (C) (1836)
55. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 3 (D-E) (1838)
56. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 4 (F-K) (1838)
57. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 5 (L-N) (1838)
58. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 6 (O-P) (1838)
59. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 7 (Q-S) (1843)
60. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 8 (T-Z) (1843)
61. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 9 (APPENDICE) (1843)
62. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 10 (INDEX A-E) (1843)
63. FRANÇOIS JUSTE RAYNOUARD, LEXIQUE ROMAN - 11 (INDEX F-Z) (1843)
64. GÉNÉRAL PLAZANET, ESSAI D'UNE CARTE DES PATOIS DU MIDI (1913)
65. JOSEPH ANGLADE, NOTES LANGUEDOCIENNES, IN REVUE DES LANGUES ROMANES (1900)
66. LÉON LAMOUCHE, NOTE SUR LA CLASSIFICATION DES DIALECTES DE LA LANGUE D'OC (1900)
67. FRANÇOIS VIDAL, ÉTUDE SUR LES ANALOGIES LINGUISTIQUES DU ROUMAIN ET DU PROVENÇAL (1885)
68. ÉMILE DE LAVELEYE, HISTOIRE DE LA LANGUE ET DE LA LITTÉRATURE PROVENÇALES (1845)
69. JOSEPH LHERMITTE DIT SAVINIAN, GRAMMAIRE PROVENÇALE (SOUS-DIALECTE RHODANIEN). PRÉCIS HISTORIQUE DE LA LANGUE D'OC (1882)
70. HENRI GILBERT, LA COVISADA (1928)
71. ACHILLE LUCHAIRE, RECUEIL DE TEXTES DE L'ANCIEN DIALECTE GASCON (1881)
72. JOSEPH ANGLADE, POUR ÉTUDIER LES PATOIS MÉRIDIONAUX (1922)
73. J. T. AVRIL, DICTIONNAIRE PROVENÇAL-FRANÇAIS - 1 (A-M) (1839)
74. J. T. AVRIL, DICTIONNAIRE PROVENÇAL-FRANÇAIS - 2 (N-Z) (1839)
75. NICOLAS BÉRONIE & JOSEPH-ANNE VIALLE, DICTIONNAIRE DU PATOIS DU BAS-LIMOUSIN (CORRÈZE) (1821)
76. JUSTIN EDOUARD MATTHIEU GÉNAC-MONCAUT, DICTIONNAIRE GASCON-FRANÇAIS, DIALECTE DU DÉPARTEMENT DU GERS (1863)
77. EUGÈNE CORDIER, ÉTUDES SUR LE DIALECTE DU LAVEDAN (1878)
78. DAMASE ARBAUD, DE L'ORTHOGRAPHE PROVENÇALE (1868)
79. MAXIMIN D'HOMBRES & GRATIEN CHARVET, DICTIONNAIRE LANGUEDOCIEN-FRANÇAIS - 1 (A-E) (1881)
80. MAXIMIN D'HOMBRES & GRATIEN CHARVET, DICTIONNAIRE LANGUEDOCIEN-FRANÇAIS - 2 (F-Z) (1881)
81. ÉDOUARD BOURCIEZ, LA LANGUE GASCONNE À BORDEAUX (1892)
82. VASTIN LESPY & PAUL RAYMOND, DICTIONNAIRE BÉARNAIS ANCIEN ET MODERNE VOL. 1 (1887)
83. VASTIN LESPY & PAUL RAYMOND, DICTIONNAIRE BÉARNAIS ANCIEN ET MODERNE VOL. 2 (1887)
84. JOSEPH-PIERRE DURAND DE GROS, NOTES DE PHILOGIE ROUERGATE (1900)
85. ALBERT DAUZAT, ÉTUDES LINGUISTIQUES SUR LA BASSE AUVERGNE. PHONÉTIQUE HISTORIQUE DU PATOIS DE VINZELLES (PUY-DE-DÔME) (1897)
86. CARLO SALVIONI, LI NUOVO TESTAMENTO VALDESE (1890)
87. GIUSEPPE MOROSI, L'ODIERNO LINGUAGGIO DEI VALDESI DEL PIEMONTE (1890-1892)
88. JEAN LABOUDERIE, VOCABULAIRE DU PATOIS DE LA HAUTE-AUVERGNE (1836)
89. ÉMILE RUBEN, ÉTUDE SUR LE PATOIS LIMOUSIN (1866)
90. PAUL DUCHON, GRAMMAIRE ET DICTIONNAIRE DU PATOIS BOURBONNAIS (1904)
91. JULES DUVAL, PROVERBES PATOIS (1844)
92. FRITZ HOLLE, LA FRONTERA DE LA LENGUA CATALANA EN LA FRANCIA MERIDIONAL (1908)
93. JOAN AGUILÓ, FRONTERES DE LA LLENGUA CATALANA Y ESTADISTICA DELS QUE PARLEN EN CATALÀ (1908)
94. RÉGIS MCIALIAS, GLOSSAIRE DES MOTS PARTICULIERS DU DIALECTE D'OC DE LA COMMUNE D'AMBERT (1912)
95. ANDRÉ-LOUIS TERRACHER, LES AIRES MORPHOLOGIQUES DANS LES PARLERS POPULAIRES DU NORD-OUEST DE L'ANGOUMOIS (1800-1900) (1914)
96. ANDRÉ-LOUIS TERRACHER, LES AIRES MORPHOLOGIQUES DANS LES PARLERS POPULAIRES DU NORD-OUEST DE L'ANGOUMOIS (1800-1900). APPENDICES (1914)
97. TITO ZANARDELLI, ESSAI DE GRAMMAIRE DU DIALECTE LABASTIDIEN (ARIÈGE) (1891)
98. JOHN BRUYN ANDREWS, IL DIALETTO DI MENTONE (1892)
99. HENRI-PASCAL DE ROCHEGUDE, LE PARNASSE OCCITANIEN (1819)
100. LÉGER GARY, DICTIONNAIRE PATOIS-FRANÇAIS DU DÉPARTEMENT DU TARN (1845)